

vel, mihelyt megjelenik, felébreszti elaludt lelkemet; megindítja, megpuhítja, megsebzí szívemet, amely kemény mint a kőszikla és igen beteg; kezd kitépni és rombolni, ültetni és építeni; megöntözi azt, ami száraz, és megvilágítja azt, ami sötét; kinyitja azt, ami be van zárva, felmelegíti azt, ami hideg, kiegyenesíti azt, ami görbe, lesímítja azt, ami göröngyös, olyan szépen, hogy lelkem áldja az Urat, és minden képességem dicséri az ő szent nevét. Így tehát, amikor isteni Jegyesem szívembe lép, nem teszi külső jelekkel érezhetővé eljöveteletét, sem szavának hangjával, sem lépéseinek neszével; nem mozdulataiból, nem is érzékeimmel ismerem fel jelenlétét, hanem, amint mondottam nektek, szívemnek megmozdulásából: mikor irtózás fog el a bűn iránt és a testi gerjedelmek iránt, akkor felismerem kegyelmének hatalmát; mikor felfedezem és megsíratom elrejtett büneimet, akkor megcsodálom bölcsességének mélységét; mikor megjavítom életemet, akkor tapasztalom jóságát és édességét, és bensőm ujjászületése, ami ennek gyümölcse, megérteti velem az ő szépségét...

Mindez azonban, mihelyt eltávozik az Ige, tüstént bágyadtan kezd elernyedni és kihűlni, mintha csak a forró edény alól vennéd el a tüzet. Számomra is ez az eltávozás jele: szükségképen szomorú lesz a lelkem, míg ismét vissza nem tér és szívem újra fel nem melegszik.

VADÁSZAT

*Apám megy elöl, én utána,
Köröttünk halkán sír a nád.
A csillagok között kiáltva
húznak a fáradt vadkacsák.*

*Lapulj a nád közé, le gyorsan!
Néhány szorongó pillanat,
s egy vad a szédülő magosban
forogni kezd a hold alatt.*

*Csobbán a víz lábam nyomában.
Előbb is csobbant, hogy a holt
kacsának vére lent a sásban
a szikes vízzel összefolyt...*

*S mentünk tovább. Nem is figyeltem
a többit, mily riadva szállt!
Hogy rázták le vad rémületben
a szárnyukig szökő halált!*

Csanád Béla